

I

*T*immie werd in het Alitalia-vliegtuig van Milaan naar Parijs gewekt uit haar hazenslaapje door de stem van de piloot. Ze was uitgeput na een week in New York, gevolgd door twee weken in Europa, eerst in Londen en toen in Milaan. Ze was de oprichter, het lichtend voorbeeld, de belangrijkste ontwerper en de CEO van Timmie O, een van de belangrijkste confectiemerken voor mannen en vrouwen in de Verenigde Staten, met dochtermaatschappijen in Europa, dus maakte ze twee keer per jaar, in februari en in oktober, de pelgrimstocht naar Europa om deel te nemen aan de beroemde prêt-à-porter-shows. Eerst showde ze haar Amerikaanse lijnen met andere Amerikaanse ontwerpers in New York, en dan haar Franse lijnen in Parijs, en tussendoor nam ze deel aan de shows in Londen en Milaan. Ze deed ook mee aan de mannenmodeweek in Parijs.

Timmie O'Neill leidde haar bedrijf al drieëntwintig jaar op eigen kracht, sinds haar vijftwintigste, toen het allemaal was begonnen. Ze was nu achtenveertig en haar imperium omvatte inmiddels ook kinderkleding, gordijnen, meubelstoffen en andere woonaccessoires als behang, beddengoed en

handdoeken. Ze verkocht ook al tien jaar cosmetica, huidverzorgingsproducten voor mannen en vrouwen en een stuk of vijf parfums met een universele aantrekkingskracht die in elk land waar ze op de markt werden gebracht vrijwel meteen succes hadden, tot ieders verbazing. Timmie O'Neill was een merknaam die over de hele wereld bekend was en werd geassocieerd met stijl, mode in verschillende prijsclassen en een verbijsterend succes.

De wereld van Timmie O was al meer dan twintig jaar een legendarische triomf, en nu was de oprichter en CEO op weg naar Parijs om toezicht te houden op de prêt-à-porter-show van de Europese lijnen. De andere Amerikaanse ontwerpers putten zich uit tijdens de hectiek van de modeweek in New York en lieten de waanzin van de Europese prêt-à-porter aan zich voorbijgaan. Timmie, met haar grenzeloze energie en succes, deed het allemaal, maar zelfs zij was afgepeigerd na Milaan en bij de gedachte aan de show in Parijs zonk de moed haar in de schoenen. Haar shows in New York waren nog enthousiaster door de pers ontvangen dan anders.

Het had van meet af aan geleken of alles wat Timmie O'Neill aanraakte in goud veranderde, en ze kon niets verkeerd doen in de ogen van de modewereld. Zelfs wanneer ze zelf een keer minder blij was met een collectie, of als de critici zich er net iets minder lovend over uitlieten, waren de verkoopcijfers gigantisch. Alles wat Timmie deed, deed ze goed. Wat ze ook ondernam, ze stortte zich erin met perfectionisme en een onnavolgbare stijl en elegantie. Ze joeg zichzelf genadeloos op en verwachtte meer van zichzelf dan wie ook. Lang voordat een trend ontstond, kon ze griezelig goed voorspellen wat mensen wilden dragen, wat ze in hun huis wilden hebben en hoe ze wilden ruiken. Haar kleding en parfums hoorden tot de best lopende merken van de wereld. Ze had zelf de geuren gekozen en de verpakking ontworpen. Er was maar weinig

waar Timmie O'Neill niet goed in was, geniaal zelfs, behalve misschien koken. En zich kleden, zei ze zelf graag. Hoe smaakvol en vooruitstrevend haar ontwerpen ook waren, ze beweerde dat het haar meestal niet kon schelen wat ze zelf aanhad. Ze had weinig tijd om erover na te denken, al was ze beroemd geworden met de kleding die ze ontwierp, vooral haar kenmerkende sportkleding, die een nonchalante chic had en ook nog eens lekker zat. Alles wat ze ontwierp had een simpele, zuivere elegantie, en zonder er haar best voor te doen of erbij stil te staan was zijzelf de belichaming van achteloze allure.

Ze droeg nu een spijkerbroek en een T-shirt, allebei van haar eigen label, een vintage nertsjasje dat ze jaren eerder in een achterafstraat in Milaan had gevonden en zwarte ballerina's die ze een jaar eerder had ontworpen. Ze had een grote, zwarte alligatorleren Hermès-tas bij zich, de voorloper van de Birkin, die nog opvallender was door zijn formaat en echt stijl had doordat hij er doorleefd uitzag na jaren trouwe dienst tijdens dit soort uitstapjes.

De piloot riep om dat de landing werd ingezet naar vliegveld Charles de Gaulle in Roissy, zo'n vijftwintig kilometer van Parijs, en Timmie, die in de acht stoelen tellende eersteklas zat, strekte haar benen voor zich. Ze had het grootste deel van de korte vlucht geslapen en de maaltijd gemist. Ze was gevloerd na de druk, het werk en de feesten van Milaan. Ze had de fabrieken bezocht die breisels, beddengoed, tafellinnen en schoenen maakten. De Europese prêt-à-porter-shows gingen, meer dan de Amerikaanse, gepaard met eindeloze feesten en ontmoetingen. Geen mens deed een oog dicht tot het voorbij was. Naast haar zat een priester die de hele vlucht geen woord had gezegd en waarschijnlijk een van de weinigen was die haar niet herkende en niets droeg wat door haar was ontworpen. Ze hadden beleefd naar elkaar geknikt

toen ze gingen zitten en tien minuten later, nadat ze in *The International Herald Tribune* had opgezocht wat er werd gezegd over de collectie die ze in Milaan had getoond, en een week eerder in Londen, sliep ze als een roos. Toen het landingsgestel werd uitgeklast, keek ze glimlachend naar buiten, denkend aan Parijs, en toen naar haar twee assistenten, die aan de andere kant van het gangpad zaten. De priester wilde met alle plezier bij het raam zitten, en Timmies assistenten hadden haar ongestoord laten slapen. Ze hadden allemaal drie gruwelijke weken achter de rug, eerst in New York en vervolgens in Londen en in Milaan. Parijs was de laatste stad die ze aandeden, tot ieders grote opluchting.

Alle vier de shows waren belangrijk, en de prêt-à-porter-shows in Parijs waren altijd van begin tot eind een heksenketel; het tempo lag hoog en iedereen was gestrest. Milaan was een belangrijk mekka van de modewereld, maar Timmie wilde toch vooral in Parijs zegevieren. Dat was altijd al zo geweest. Parijs was haar lievelingsstad, de broedplaats van haar dromen. Ze gaf nog slaperig een paar aantekeningen aan haar assistenten, David en Jade. David was nu zes jaar bij haar, en Jade twaalf. Ze gingen voor haar door het vuur, dankzij haar vriendelijkheid, haar rechtvaardigheid en alles wat ze van haar hadden geleerd, zowel op het persoonlijke vlak als beroepsmatig. David zei altijd dat ze van binnenuit leek te stralen, als een baken in de duisternis dat anderen de weg wees. En het mooiste aan haar was dat ze zich er totaal niet van bewust was hoe bijzonder ze was. Nederigheid kwam niet voor in de modewereld, maar iedereen die haar kende, was het erover eens dat ze verbazend ongecompliceerd en bescheiden was.

Ze voelde op een volkomen natuurlijke, intuïtieve manier aan hoe ze haar bedrijf moest runnen, voor welke mensen ze ontwierp en wat die het volgende seizoen wilden dragen. Ze voelde het snel aan als er iets aangepast moest worden en aar-

zelden ooit om zo nodig veranderingen aan te brengen in een lijn. Er waren er veel geweest in de loop der jaren. Ze was nooit bang om iets nieuws te proberen, hoe groot het risico ook was. Ze was onbevreesd in alles wat ze deed. Ze leefde het leven in krachtige penseelstreken en was een fantastische werkgever en vriendin voor David en Jade. Timmie was betrouwbaar, een bijna bezeten harde werker, geniaal, creatief, geestig, meelevend, een tikje obsessief, perfectionistisch op elk gebied en bovenal aardig. Ze stelde hoge eisen op het gebied van competentie, efficiëntie, creativiteit en integriteit.

David Gold was na de modeacademie als aankomend ontwerper bij Timmie begonnen, en Timmie had al snel geconstateerd dat zijn ontwerpen prozaïsch waren en teruggrepen op betrouwbare, degelijke stijlen uit het verleden, maar dat het hem ontbrak aan de toekomstvisie die ze in ontwerpassistenten zocht. Ze had echter andere, veel bruikbaarere talenten bij hem bespeurd: hij had er een handje van met vindingrijke marketingideeën te komen, was buitengewoon ordelijk, had oog voor detail en kon enorme aantallen mensen tegelijkertijd op schema houden. Ze had hem al snel uit het ontwerpteam gehaald en als haar assistent aangesteld. Hij ging nog steeds twee keer per jaar met haar mee naar de shows, maar in zijn zes jaar bij haar had hij steeds meer verantwoordelijkheid gekregen. Hij was nu tweeëndertig en onderdirecteur marketing, en ze nam al hun publiciteit en reclamecampagnes met hem door. Ze hadden hun pr-imago samen opgepoetst tot het blonk. Hij was briljant in wat hij deed.

Zoals altijd had hij alles aan de shows in New York en Europa makkelijker voor haar gemaakt. Timmie zei vaak dat er 'tovenaar' op zijn kaartje zou moeten staan in plaats van onderdirecteur marketing. De creativiteit die hij als ontwerper miste, had hij honderdvoudig als het aankwam op ideeën voor marketing, reclame en de omgang met mensen, op manieren

die Timmie naar eigen zeggen zelf nooit zou kunnen verzinnen. Ze erkende de prestaties van anderen altijd eerlijk en was gul met complimentjes als die verdiend waren. Ze was dol op David en ze had hem zelf verpleegd toen hij hepatitis had, nu vier jaar geleden. Sindsdien hadden ze een hechte vriendschap, en hij bewonderde haar als zijn mentor en zei dat ze hem alles had geleerd wat hij wist op het gebied van de mode-industrie, terwijl hij Timmie naar haar eigen zeggen allang voorbij was gestreefd. Hun gezamenlijke inspanningen waren een enorm succes, wat de onderneming en de vrouw 'Timmie O' onmetelijk veel opleverde.

Jade Chin had als redactieassistente bij *Vogue* Timmies aandacht getrokken tijdens een aantal fotoreportages van het tijdschrift, die Timmie vaak zelf bijwoonde om zich ervan te verzekeren dat de kleding op de juiste manier werd gefotografeerd en geïnterpreteerd. Jade was net zo nauwgezet als zijzelf, net zo maniakaal als het op details aankwam, en ze deinsde niet terug voor achttienurige werkdagen. Timmie had haar aangenomen toen ze vijf jaar bij *Vogue* werkte, waar ze de schijnbaar eindeloze ladder op kroop die haar uiteindelijk de titel van redacteur van het een of andere onderdeel van het tijdschrift zou opleveren, voor een erbarmelijk schamel loontje, met allerlei extraatjes, maar weinig erkenning. Timmie had haar een salaris aangeboden dat haar destijds riant had geleken en een baan als persoonlijk assistent. Jade had in de loop der jaren kansen gekregen om op te klimmen binnen Timmie O, maar ze had ervoor gekozen Timmies eerste assistent te blijven. Ze hield van haar werk en alles wat erbij kwam kijken, en David en zij vormden een goed team. Timmie en Jade voelden elkaar haarfijn aan en Jade had een zesde zintuig voor wat Timmie nodig had, ze wist het bijna voordat Timmie het zelf wist. Timmie zei vaak dat een assistent als Jade de droom van iedere werkende vrouw was. Jade was bijna de levenspart-

ner geworden die Timmie nooit had gevonden. Ze dacht aan alles en zorgde zelfs dat ze Timmies lievelingsthee in haar handtas had wanneer ze op reis waren. De kopjes thee doken discreet op, net wanneer Timmie eraan toe was, samen met haar lunch, diner, tussendoortjes, precies die kleren die ze wilde dragen voor een interview en een gedetailleerde opsomming van wie ze moest bellen, wie haar had gebeld, wie Jade had weten af te poeieren en een constant veranderende lijst afspraken. Ze zorgde dat Timmie de goede kant op bleef gaan, zonder af te dwalen, terwijl zij alle kleinigheden voor haar afhandelde en zorgde dat haar leven onder alle omstandigheden op rolletjes liep.

Ze vormden een opmerkelijk team met zijn drieën. Jade en David namen alle irritante wissewasjes van Timmies dagelijkse leven voor hun rekening, zodat zij zich op haar werk kon richten. Ze zorgden dat zij er goed uitzag en zich beter voelde, zoals Timmie zelf zei. Jade was in twaalf jaar een keer of vijftig met Timmie in Parijs geweest en David misschien half zo vaak. Het was Timmies lievelingsstad en hoewel haar hoofdkantoor in Los Angeles stond, ging ze zo vaak mogelijk naar Parijs en andere Europese steden om te zien hoe het met haar dochtermaatschappijen daar ging. De meeste Amerikaanse ontwerpers hadden het lef niet om wortel te schieten in Europa en daar bedrijven te vestigen, maar het had Timmie geen windeieren gelegd. De vlucht naar Parijs was haar nooit te lang, en ze greep de kleinste aanleiding aan om erheen te gaan, het geringste excuus. Zoals altijd na de prêt-à-porter in Parijs, de laatste stad die ze aandeden in wat zij de Helse Maand noemde, wilde ze na de shows nog een dag of twee blijven om bij te komen. Daarna zou ze zich bij Jade en David in New York voegen om met producenten te praten, de fabriek in New Jersey te bezoeken en een nieuwe campagne te bespreken met hun reclamebureau.

Timmie was een van de weinigen die koppig weigerden het Amerikaanse hoofdkantoor naar New York te verhuizen. Ze bleef liever in Los Angeles, waar ze afwisselend in haar huis aan het strand in Malibu en haar stadsvilla in Bel Air woonde. Ze had er totaal geen behoefte aan te verhuizen naar een penthouse in New York, waar het 's winters ijskoud was, en 's zomers op en neer te reizen naar de Hamptons. Haar leven zoals het nu was beviel haar goed, en ze zei dat ze het vanuit Los Angeles ook wel redde. Gezien haar succes viel daar weinig tegen in te brengen. Wanneer het moest, kon ze op stel en sprong het vliegtuig naar Parijs, New York of soms Azië nemen. David had geprobeerd haar over te halen een privévliegtuig te kopen, maar ze zei dat ze het niet nodig had, dat ze met alle plezier een ticket kocht.

Haar succes in aanmerking genomen was Timmie verrassend eenvoudig gebleven. Ze vergat nooit haar eenvoudige afkomst, het geluk dat het begin van haar carrière was geweest of het koffiehuis waar ze als serveerster had gewerkt toen ze in haar vrije tijd haar eerste ontwerpen maakte en goedkope, maar bijzondere stoffen kocht van haar fooien. Ze maakte al zeven jaar kleren toen ze haar eerste grote kans kreeg, op haar vijftienvijftigste, toen de aandacht van een inkoopster van Barneys werd getrokken door de kleren die Timmie aan haar collega's had verkocht, mondaine, geestige, stijlvolle en exquisite gemaakte ontwerpen. Ze kocht een stuk of vijf van Timmies beste stukken en nam ze mee naar de oude Barneys aan West 17th Street, lang voor de verhuizing naar Madison Avenue. Ze sloegen meteen aan. Vervolgens bestelde ze vijftienvijftig stukken, en toen vijftig. Toen ze het jaar daarop honderd stukken bestelde, nam Timmie haar ontslag bij het koffiehuis, huurde een aftands pakhuis in het modedistrict van Los Angeles en nam tien meiden uit een tehuis voor ongehuwde moeders aan om te helpen de kleding in elkaar te zet-

ten. Ze had hun er een fatsoenlijk loon voor gegeven, wat zowel voor de meiden als voor haar een zegen was geweest. Zo was het balletje gaan rollen. Op haar dertigste was ze een landelijk bekend succes en in de achttien jaar daarna was ze een grote ster aan het firmament geworden, maar ze vergat nooit hoe en waar het allemaal was begonnen, of hoe dankbaar ze moest zijn dat juist zij was opgevallen en succes had gekregen. Ze had een paar moeilijke periodes gekend, maar ze voelde zich nog steeds in veel opzichten een geluksvogel. Bovenal in haar werk.

Timmie keek met een vermoeide glimlach naar buiten toen het toestel de landingsbaan hard raakte en naar de terminal taxiede, waar ze door iemand van de vipservice zou worden opgewacht. Ze wilde zoals gewoonlijk direct aan de slag, en aangezien ze al twee weken in Europa was, had ze geen last van jetlag. Ze had de komende twee dagen interviews met Franse journalisten in Parijs en ze was van plan met textielvertegenwoordigers af te spreken om stoffen uit te kiezen voor de winterlijn van het volgende jaar, die ze al grotendeels op papier of in haar hoofd had. Het was oktober, maar nu werd de kleding voor het voorjaar en de zomer getoond. De vakantieleding was al in productie genomen en zou binnen twee maanden worden afgeleverd.

‘Wie spreek ik vanmiddag?’ vroeg Timmie terwijl ze naar buiten keek. Het was een heerlijk zonnige dag in oktober, een opluchting na vijf dagen aanhoudend regen in Milaan. Zo te zien was de sombere winter nog niet over Parijs neergedaald, tot haar blijdschap, al hield ze ook van Parijs in de regen. Ze zei altijd dat ze ooit in een vorig leven Frans moest zijn geweest. Het was de stad van haar ziel, al was ze zevenentwintig geweest toen ze er voor het eerst kwam, twee jaar na haar doorbraak. Toen was ze gekomen om stoffen in te kopen voor haar ontwerpen, en pas jaren later, toen ze haar Europese ves-

tigingen had geopend, mocht ze haar eigen kleding komen tonen op de Parijse prêt-à-porter, wat ze als een bijzondere gunst en eer beschouwde.

Ze was op slag verliefd geworden op Parijs. Ze vond alles mooi. Het weer, de architectuur, de mensen, de musea, de kunst, de restaurants, de parken, de straten, de kerken, het licht en de lucht. De eerste keer dat ze in een taxi over de Champs-Élysées naar de Arc de Triomphe reed, was ze in tranen uitgebarsten. Het was avond, en een reusachtige vlag bewoog langzaam in de zomerbries, verlicht in het duister, en ze was dat gevoel van bewondering en ontzag voor de magische stad nooit meer kwijtgeraakt. Zelfs nu nog bonsde haar hart van opwinding wanneer ze in Parijs aankwam. Ze was nooit blasé geraakt en ze was de adembenemende schoonheid van de stad nooit als een vanzelfsprekendheid gaan beschouwen. Ze had altijd gezegd dat ze nog eens een appartement in Parijs wilde hebben, maar op de een of andere manier was het er nooit van gekomen. Ze logeerde nog steeds in dezelfde suite van het Plaza Athénée, waar ze werd vertroeteld als een heerlijk verwend kind. Ze genoot ervan, en zodoende had ze nooit een eigen onderkomen gekocht.

'Je hebt een afspraak met de modeverslaggevers van *The Washington Post* en *The New York Times*, en na de lunch komt er iemand van *Le Figaro*,' zei Jade vlot, en toen glimlachte ze naar Timmie, die een uitdrukking op haar gezicht had die Jade alleen in Parijs zag. Hoe vermoeid ze ook was, hoe uitpuittend het verblijf in de eerdere steden ook was geweest, in Parijs kreeg Timmie een soort gloed. Ze had een bijzondere romance met de stad, en iedereen plaagde haar ermee. 'Je hebt die blik weer in je ogen,' zei Jade, en Timmie knikte, schaamteloos blij dat ze er was, wat haar eigen land er op dat moment ook van mocht denken of hoe leuk anderen het ook vonden om de Fransen af te kraken. Timmie kwam

altijd trouw voor ze op. Ze was dol op de Fransen en alles in Parijs. Soms, als ze in het Plaza Athénée terugkwam van een zakendiner, ging ze gewoon naar buiten zitten kijken, naar het donkergrijze, parelmoeren licht van de avondlucht, een zonsondergang op een winterse avond, of in het voorjaar, in de zomer... Parijs was ongeacht de tijd van het jaar Timmies lievelingsstad. Er ging niets boven en haar hart ging altijd sneller slaan in Parijs.

Timmie haalde afwezig een hand door haar dikke, lange haar, harkte het bij elkaar en deed er een elastiekje om. Ze nam de moeite niet om in de spiegel te kijken of haar haar eerst te borstelen. Het maakte haar niets uit. Ze dacht zelden aan haar uiterlijk. Ze was mooi, maar niet ijdel. Het uiterlijk dat ze voor anderen ontwierp, vond ze veel boeiender. Haar gebrek aan narcisme ten aanzien van haar eigen verschijning was ontwapenend en verfrissend. Wanneer ze druk aan het werk was, leek ze op een lizig kind met lange benen dat toevallig langs was gekomen en deed alsof ze volwassen was. Haar stijl was indrukwekkend en ze had overduidelijk talent, maar tegelijkertijd had ze een soort argeloosheid over zich, alsof ze totaal niet beseftte wie ze was en hoeveel macht ze had. Timmies echte kracht waren haar pure, ongepolijste talent en ongelooflijke werklust. Ze produceerde meer energie dan een krachtcentrale, en Jade voelde dat ze nu op toeren begon te komen.

Timmie had veel te doen in Parijs. Om zeven uur de volgende ochtend gingen ze kleding doorpassen met de modellen. Daarna ging ze naar de textiel fabriek, op drie uur rijden van Parijs, om stoffen te bekijken en te zien of ze in staat en bereid waren speciale stoffen voor haar te maken. Daarna zouden meer interviews volgen over de heren- en de damescollectie die ze toonde, en ze had in september ook net een nieuw parfum gelanceerd dat wereldwijd een grote hit was ge-

worden op de jongerenmarkt. Alles wat Timmie aanraakte, veranderde in goud, zo was het in zakelijk opzicht altijd gegaan. In haar privéleven had ze het veel zwaarder gehad, maar dat was haar niet aan te zien. Ze was een beeldschone vrouw, met een dikke bos rode krullen en grote groene ogen, die totaal niet beseftte hoe aantrekkelijk ze was.

Toen ze opstonden om het vliegtuig te verlaten, nam David Timmies alligatorleren tas van haar over en kreunde zoals altijd toen hij het gewicht voelde. 'Heb je je bowlingbal weer bij je?' zei hij plagerig, en ze grinnikte erom. Hij leek wel een model, en waar Jade zich zorgvuldig kleepte, was Timmie slordig. Je zou denken dat Jade de ontwerper was en Timmie de assistent, al kon Timmie er adembenemend uitzien als ze wilde. Ze droeg meestal haar eigen ontwerpen, gecombineerd met de vintage stukken die ze in de loop der jaren had verzameld en fantastische Indiase en antieke sieraden die ze voornamelijk bij Fred Leighton in New York kocht, maar ook bij juweliers in Parijs en Londen. Ze was dol op buitenissige sieraden en schroomde niet om echt met namaak te combineren, en niemand zag bij haar ooit wat nep en wat echt was. Ze droeg moeiteloos een diamanten collier op een t-shirt, of een gigantische vintage Chanel-ring uit Coco Chaneels of Diana Vreelands collectie nepsieraden bij een baljurk. Timmie O'Neill had een markante, natuurlijke schoonheid, maar bovenal had ze stijl, op een nonchalante combineer-maar-raakmanier, als een zwerfster, zoals ze zelf graag zei. Ze was geen zwerfster, maar ze dacht graag dat ze het was, al dacht ze liever helemaal niet aan zichzelf. Ze stond 's ochtends gewoon op, kleepte zich aan en liet alles op zijn plek vallen. Het pakte altijd goed uit, al zei Jade regelmatig dat als zij probeerde zich zo uit te dossen als Timmie, ze haar nog niet door de achterdeur van hun hotel binnen zouden laten. Maar Timmie kwam ermee weg.

Toen ze het vliegtuig eindelijk uit mochten, had David de

vrouw van de vipservice snel gevonden. Hij was blij dat hij Timmies loodzware tas op een bagagetrolley kon zetten. De tas zat vol aantekeningen en schetsblokken, een boek voor als ze wilde lezen, een flacon van haar nieuwste parfum en een ton aan 'zwerfvuil', zoals Timmie het noemde: sleutels, lippenstiften, aanstekers, een asbak die ze uit Harry's Bar had gejat, of eigenlijk had gekregen toen ze probeerde hem te jatten, een nieuwe gouden pen die iemand haar had gestuurd en een stuk of tien zilveren potloden. David zei altijd dat je een kantoor kon openen en een bedrijf beginnen met wat Timmie met zich meezeulde. Het gaf haar een veilig gevoel om alles wat ze nodig had bij zich te hebben. Ze wilde niet op zoek hoeven naar iets belangrijks wanneer ze op reis was, dus nam ze alles mee, alsof ze nooit meer naar huis zou gaan.

Ze liepen achter de vrouw van de vipservice aan naar de bagageband, waar Jade en David op de bagage zouden wachten. Het was een hele berg, want Timmie pakte altijd te veel in en dan hadden ze de hele collectie ook nog eens bij zich, in speciale koffers. De luchtvaartmaatschappij was gewaarschuwd, en de koffers en dozen met de prêt-à-porter-collectie kwamen het eerst uit het laadruim. David had een vrachtwagen geregeld om alles naar het hotel te brengen. Hij had aangeboden met de vrachtwagen mee te rijden, zodat Timmie vast naar het hotel kon gaan, maar ze wachtte liever. Ze wilde er zeker van zijn dat er niets zoekraakte, want dat zou een ramp zijn. Ze liet David en Jade pratend bij de bagageband achter en liep weg om mensen te kijken en een sigaret te roken. Ze had jaren niet gerookt, maar na haar scheiding, nu elf jaar geleden, was ze weer begonnen.

Ze stond stilletjes bij een muur te kijken naar de mensen die langskwamen met hun bagage, op weg naar de douane. Als Amerikanen, met een hele kledingcollectie op sleeptouw, moesten ze zelf ook door de douane. Ze hadden documenten

die hen vrijstelden van invoerrechten en belasting, al was het niet waarschijnlijk dat er iemand in hun koffers of dozen zou kijken. Ze hadden vijfduizend dollar voor het overgewicht betaald, ruwweg wat ze altijd kwijt waren aan de reis met de collectie van New York naar Londen naar Milaan naar Parijs en weer terug naar Los Angeles.

Terwijl Timmie haar sigaret rookte, bepeinsde ze hoe ver ze was gekomen sinds het begin. Het was nu heel gewoon voor haar om in het Plaza Athénée in Parijs te logeren en ze voelde zich er thuis, maar de weg ernaartoe was lang geweest. Dat verloor ze nooit uit het oog, en ze was vaak dankbaar voor alles wat ze had bereikt, haar zegeningen en het gelukkige toeval waarmee het allemaal was begonnen, al die jaren terug in het koffiehuis. Het was een lange, lange weg van daar naar Parijs geweest, bedacht ze terwijl ze daar stond in haar vintage nertsjasje met een grote diamanten armband om haar pols, die maar weinig voorbijgangers opmerkten. Ze droeg hem zo achteloos dat het moeilijk te raden was of de diamanten echt waren of niet. Ze trok afwezig het elastiekje uit haar haar, en haar lange, rode krullen vielen als een waterval over haar schouders. Ze leek op een jonge Rita Hayworth in haar glorie-tijd. Timmie zag er nog zo jong uit dat maar weinig mensen haar op achtenveertig zouden schatten. Hooguit veertig, en zelfs dat maar amper. En in haar geval was dat niet te danken aan allerlei voorzorgsmaatregelen of speciale aandacht; het was gewoon een kwestie van goede genen en stom geluk. Ze gruwde van sporten, hoefde nooit op dieet en gebruikte zelden schoonheidsproducten. Ze spatte koud water op haar gezicht, borstelde haar haar, poetste haar tanden en klaar was ze.

Haar blik werd getrokken door een jonge moeder die worstelde om haar koffers van de band te krijgen. Ze droeg een baby op haar borst, een peuter met een pop hing aan haar rok en

een jongetje van een jaar of vier maakte ruzie met haar en barstte vervolgens in tranen uit. Zowel de moeder als de kleuter maakte een geërgerde, getergde indruk. Timmie zag dat het meisje prachtige kleren droeg. De jongen, die bleef huilen, had een korte broek en een donkerblauw jasje aan. Hij had geen driftbui, maar was gewoon van streek. Zonder erbij na te denken stopte Timmie haar hand in de zak van haar jasje, waarin ze een voorraad lolly's had waar ze op sabbelde onder het tekenen. Het was een oude gewoonte die haar hielp om niet te roken. Ze pakte twee lolly's en liep naar de moeder van het huilende jongetje, die onmiskenbaar Frans was. Ondanks Timmies passie voor alles wat Frans was, had ze de taal nooit geleerd, op een paar losse woordjes na. Doorgaans redde ze zich wel met gebarentaal en glimlachjes en anders hielp de chauffeur die haar altijd reed in Parijs haar wel, maar nu stond ze er alleen voor. Ze ving de blik van de moeder, liet haar de lolly's zien zonder dat de kinderen het merkten en glimlachte vragend en verlegen.

'*Oui?*' vroeg ze. De vrouw, die haar begreep, aarzelde. Ze nam Timmie aandachtig op en net toen ze nee wilde zeggen, zagen de kinderen Timmie. Die aaide het fijne, met zorg in een pagekopje geknipte haar van het jongetje, dat gek genoeg dezelfde kleur had als haar eigen haar op die leeftijd. Het had in de loop der jaren de kleur van gebruineerd koper gekregen. Het haar van het jongetje was eerder oranje, en hij had dezelfde opvallende sproeten die Timmie als kind had gehad. Het meisje was blond met grote blauwe ogen, net als haar moeder. De baby, die helemaal kaal was en een speen in haar mond had die haar stilhield, keek vredig toe. Het meisje van twee zoog op haar duim, schijnbaar onaangedaan door de tranen van haar broer.

De moeder, die had gezien hoe Timmie het jongetje over zijn bol aaide om hem te laten ophouden met huilen, knikte.